

Молодий комуніст

ОРГАН КИРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Понеділок, 15 листопада 1982 року № 137 (3177) Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

про пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу

12 листопада 1982 року відбувся позачерговий Пленум Центрального Комітету КПРС.

За дорученням Політбюро ЦК Пленум відкрив і виступив з промовою член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС тов. Андропов Ю. В.

У зв'язку з кончиною Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва члени Пленуму ЦК вшанували пам'ять Леоніда Ілліча Брежнєва хвилиною скорботного мовчання.

Пленум ЦК відзначив, що Комуністична партія, радянський народ, усе прогресивне людство зазнали тяжкої врати. З життя пішов видатний діяч Комуністичної партії, Радянської держави, міжнародного комуністичного, робітничого і національно-визвольного руху, палучений борець за мир.

Леонід Ілліч Брежнєв, перебуваючи в рядах лєнінської Комуністичної партії більше 50-ти років, з них 18 років на посту її керівника, вніс величезний вклад у зміцнення монолітності її рядів, політичної, соціально-економічної та оборонної могутності Радянського Союзу. Винятково великою є його роль у зміцненні миру і міжнародної безпеки. Ім'я Леоніда Ілліча Брежнєва, з яким безпосередньо зв'язані великі звершення в житті нашої країни, — індустріалізація і колективізація сільського господарства, історична перемога радянського народу у Великій Вітчизняній війні, післявоєнна відбудова народного господарства нашої Батьківщини, дослідження космосу, всі успіхи в розвитку економіки, науки і культури Радянської держави, назавжди увійшли в історію

Комуністичної партії Радянського Союзу, нашої Великої Батьківщини.

Учасники Пленуму ЦК висловили глибоке співчуття рідним та близьким покійного.

Пленум ЦК розглянув питання про обрання Генерального секретаря ЦК КПРС.

За дорученням Політбюро ЦК виступив з промовою член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС тов. Черненко К. У. Він висловив пропозицію обрати Генеральним секретарем ЦК КПРС тов. Андропова Ю. В.

Генеральним секретарем Центрального Комітету КПРС Пленум одностайно обрав тов. Андропова Юрія Володимировича.

Потім на Пленумі виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Андропов Ю. В. Він висловив сердечну вдячність Пленуму ЦК за виявлене високе довіря — обрання його на пост Генерального секретаря ЦК КПРС.

Тов. Андропов Ю. В. запевнив Центральний Комітет КПРС, Комуністичну партію, що докладе всіх своїх сил, знань і життєвого досвіду для успішного виконання накресленої в рішеннях XXVI з'їзду КПРС програми комуністичного будівництва, забезпечення наступності в розв'язанні завдань дальшого зміцнення економічної та оборонної могутності СРСР, підвищення добробуту радянського народу, зміцнення миру, в здійсненні всієї лєнінської внутрішньої і зовнішньої політики, яка проводилась при Л. І. Брежнєві.

На цьому Пленумі закінчив свою роботу.

Юрій Володимирович Андропов

Юрій Володимирович Андропов народився 15 червня 1914 року в сім'ї залізничника на станції Нагутська Ставропольського краю. Освіта вища. Член КПРС з 1939 року.

Шістнадцятирічним комсомольцем Ю. В. Андропов був робітником у м. Моздок Північно-Осетинської АРСР. Потім його трудову біографію продовжилась на суднах Волзького пароплавства, де він працював матросом.

З 1936 року Ю. В. Андропов — на комсомольській роботі.

Ного було обрано звільненням секретарем комсомольської організації технікуму водного транспорту в м. Рибінську Ярославської області. Невдовзі його висунули на посаду комсорга ЦК ВЛКСМ судноверфі ім. Володарського в м. Рибінську. В 1938 році комсомольці Ярославської області обирають Ю. В. Андропова першим секретарем Ярославського обкому ВЛКСМ. У 1940 році Ю. В. Андропов обирається першим секретарем ЦК ЛКСМ Карелії.

З перших днів Великої Вітчизняної війни Ю. В. Андропов — активний учасник партизанського руху в Карелії. Після визволення в 1944 році міста Петрозаводська від фашистських загарбників Ю. В. Андропов — на партійній роботі. Він обирається другим секретарем Петрозаводського міського комітету партії, а в 1947 році — другим секретарем ЦК Компартії Карелії.

У 1951 році Ю. В. Андропов за рішенням ЦК КПРС переводиться в апарат ЦК КПРС і призначається інспектором, а потім завідувачем підвідділом ЦК КПРС.

У 1953 році партія направляє Ю. В. Андропова на дипломатичну роботу. Кілька років він був радзвичайним і повноважним послом СРСР в Угорській Народній Республіці.

У 1957 році Ю. В. Андропов був висунутий завідувачем відділом ЦК КПРС.

На XXII і наступних з'їздах партії Ю. В. Андропов обирається членом Центрального Комітету КПРС.

У 1962 році Ю. В. Андропов обирається секретарем ЦК КПРС.

У травні 1967 року Ю. В. Андропов призначається Головою Комітету державної безпеки при Раді Міністрів СРСР. У червні того ж року він обраний кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС.

У травні 1982 року Ю. В. Андропов був обраний секретарем ЦК КПРС.

З квітня 1973 року Ю. В. Андропов — член Політбюро ЦК КПРС.

Юрій Володимирович Андропов — депутат Верховної Ради СРСР ряду скликань.

На всіх постах, де з волі партії працював Ю. В. Андропов, проявлялась його відданість великій справі Леніна, партії. Він віддає всі свої сили, знання і досвід втілюючи в життя рішення партії, боротьбу за тержество комуністичних ідей.

За великі заслуги перед Батьківщиною Ю. В. Андропову — визначному діячеві Комуністичної партії і Радянської держави — в 1974 році присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. Він нагороджений чотирма орденами Леніна, орденами Жовтневої Революції, Червоного Прапора, трьома орденами Трудового Червоного прапора і медалями.

Москва прощається з Л. І. Брежнєвим

Глибоко сумують радянські люди, усе прогресивне людство в зв'язку з кончиною Леоніда Ілліча Брежнєва — видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, міжнародного комуністичного і робітничого руху, Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР.

12 листопада, Москва. У траурному обрамленні Колонний зал Будинку Спілок. Віддати останню шану вірному продовжувачу великої справи Леніна, полум'яному борцю за мир і комунізм, керівникові Комуністичної партії Радянського Союзу і Радянської держави Леоніду Іллічу Брежнєву прийшли учасники Пленуму Центрального Комітету КПРС. У скорботному мовчанні вони прощаються з Леонідом Іллічем.

У почесну варту стоять товариші Ю. В. Андропов, М. С. Горбачов, В. В. Гришин, А. А. Громико, Д. А. Кунєв, Г. В. Романов, М. О. Тихонов, Д. Ф. Устїнов, К. У. Черненко, В. В. Щербіцький, Г. А. Алієв, П. Н. Демічев, В. І. Долгих, Т. Я. Кисельов, В. В. Кузнєцов, Б. М. Пономарьов, Ш. Р. Рашидов, М. С. Соломенцев, Е. А. Шепарднадзе, М. В. Зміянін, І. В. Капітонов, К. В. Русаков.

Потім керівники Комуністичної партії і Радянської держави підходять до дружини, інших членів сім'ї покійного. Вони висловлюють їм свої глибокі співчуття.

О 13 годині відкривається доступ для прощання з Леонідом Іллічем Брежнєвим для трудящих Москви. Нескінченим потоком через Колонний зал, задріпирований червоночорними полотнищами, йдуть робітники, службовці, представники партійних, радянських і громадських організацій, колгоспники і робітники радгоспів Підмосков'я, студенти, учні.

Вони проходять у скорботному мовчанні. Звучать траурні мелодії.

Над узголів'ям покійного приспущено червоні полотнища прапорів. Біля постаменту, на якому встановлено труну, — величезна кількість вінків і квітів. Тут — вінки від ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, ММК КПРС і виконкому Московської Ради, Міністерства оборони СРСР, від рідних та близьких.

Біля постаменту на охолодітих високі нагороди Батьківщини, якими відзначено видатні заслуги Леоніда Ілліча Брежнєва перед Комуністичною партією і Радянською державою, його великий особистий вклад у перемогу у Великій Вітчизняній війні, у відбудову зруйнованого господарства, зміцнення економічної і оборонної могутності Країни Рад, активні зусилля по збереженню миру на землі. Серед нагород — чотири медалі «Золота Зірка» Героя Радянського Союзу, золота медаль «Серп і молот» Героя Соціалістичної Праці, орден «Перемога», вісім орденів Леніна, два ордени Жовтневої Революції, два ордени Червоного Прапора, інші ордени і медалі.

Тут же — нагороди братніх соціалістичних країн, інших держав, яких Л. І. Брежнєв удостоєний за заслуги перед комуністичним, робітничим і національно-визвольним рухом, у боротьбі за безпеку народів.

Траурну вахту несли члени комісії по організації похорону. Через кожні три хвилини зміняється почесна варту. У траурній вахті біля труни — передовики виробництва, партійні і радянські працівники, визначні діячі науки і культури, воєначальники, представники громадськості.

У зал вносять вінки від ЦК Компартії, Президії Верховних Рад і Рад Міністрів союзних республік, крайкомів партії і крайвиконкомів, обкомів партії і облвиконкомів, міністерств і відомств, громадських організацій. Великою є втрата, великим є горе радянських людей. Багато з тих, хто прийшов у Колонний зал, особисто знали Леоніда Ілліча, який завжди був у гущі народу, завжди виявляв піклування про людину праці.

Йдуть представники Бауманського району Москви. Жителі цього великого промислового і культурного центру столиці не раз довіряли товарищеві Л. І. Брежнєву бути їх депутатом у Верховній Раді СРСР, і він з честю виконував накази своїх виборців.

Йдуть ветерани партії. Більш як 50 років тому Л. І. Брежнєв став членом КПРС. За ці роки він пройшов шлях від рядового члена партії до Генерального секретаря ЦК КПРС. З його невтомною теоретичною, політичною та організаторською діяльністю нерозривно зв'язаний дальший розвиток і зміцнення Комуністичної партії Радянського Союзу. Л. І. Брежнєву належить неогрошенна заслуга у відновленні, зміцненні і розвитку лєнінських норм партійного життя і принципів керівництва, зміцненні зв'язків партії з масами.

Йдуть представники Радянських Збройних Сил. Ветерани і молоді воїни схилиють голови перед світлою пам'яттю Л. І. Брежнєва, який з винятковою мужністю боровся за Батьківщину у роки Великої Вітчизняної війни від першого її дня до останнього, який так багато зробив для зміцнення оборонної могутності Радянської держави на посту Голови Ради Оборони СРСР.

Йдуть визначні діячі науки, працівники наукових інститутів і конструкторських бюро. Вони віддають данину глибокої поваги Леоніду Іллічу Брежнєву за неогрошенний вклад у науку, культуру і економіку Радянської держави.

(Закінчення на 2-й стор.)

Леонід Ілліч БРЕЖНЕВ

Москва прощається з Л. І. БРЕЖНЕВИМ

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.)

науково-технічний прогрес країни, створення могутньої матеріально-технічної бази розвинутого соціалізму, освоєння космосу.

Комуністи, всі радянські люди запевняють, що життя і діяльність Леоніда Ілліча Брежнєва завжди буде для них надихаючим прикладом вірного служіння КПРС, Радянській державі. Вони гаряче схвалюють рішення позачергового Пленуму ЦК КПРС і сповнені рішучістю на Звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу відповісти самовідданою працею у ім'я виконання планів комуністичного будівництва.

На площах і вулицях столиці приспущено червоні прапори з траурними стрічками. Москвичі, всі радянські люди прощаються з Леонідом Іллічем Брежнєвим.

Колонний зал Будинку Спілок. Поез трону з тілом покійного проходять у скорботному мовчанні тисячі радянських людей — представники всіх поколінь, люди різних професій і долі. Всім їм безмежно близький і дорогий Леонід Ілліч, чия велика життя і багатогранна діяльність незвіддільні від історії нашої Батьківщини, від інтересів та устремлень партії і народу.

Першими в цей день данину глибокої поваги видатному керівникові Комуністичної партії і Радянської держави віддали трудящі Свердловського району столиці. В Колонний зал прийшли відомі актори, співаки, музиканти. Безмірно є їх вдячність людині, державному діячеві, який так багато уваги приділяв духовному розвитку радянських людей, своєю творчістю вніс особистий вклад у скарбницю культури радянського народу.

Неоціненною є заслуга Л. І. Брежнєва в розвитку сільського господарства країни. Він багато років був зв'язаний з землею, добре знав селянську працю. Леонід Ілліч пройшов шлях від землевпорядника до «командарма цілини», як назвали його підкорювачі казахстанських просторів. І трудівники підмосковних колгоспів і радгоспів, прощаючись з творцем аграрної політики партії, сповнені рішучістю своєю працею примножувати родючість полів і продуктивність ферм — основи Продовольчої програми країни.

Радянські люди віддають належне Леоніду Іллічу Брежнєву за його неоціненний вклад у справу згуртування багатонаціональної сім'ї народів нашої країни. Через Колонний зал проходять представники багатьох національностей і народностей країни. Нова Конституція СРСР, розроблена під керівництвом товариша Л. І. Брежнєва, Голови Конституційної ко-

місії, стала переконливим свідченням торжества соціалістичної демократії.

...Під склепінням залу звучать траурні мелодії. Кожні три хвилини міняється почесна варта. Траурну вахту біля труни несуть знатні люди праці — переважно виробництва, партійні і радянські працівники, визначні діячі науки і культури, представники громадськості, військово-службовці.

Л. І. Брежнєв вийшов з народу, жив для нього. Багато з москвичів, які прийшли попрощатися з дорогою людиною, особисто знали його, вчилися у нього цілеспрямованості, партійної принципозості, вміння вирішувати найскладніші питання. Говорить слюсар-складальник заводу шліфувальних верстатів А. Корсаков:

— З ім'ям Леоніда Ілліча зв'язані великі етапи становлення нашої індустрії, найважливіші досягнення в економіці. Мені, москвичу, особливо дорогим є те, що саме Л. І. Брежнєву належить ідея перетворення нашої столиці в зразкове комуністичне місто.

Наш інститут є головним у галузі розробки устаткування для вироблення найскладніших мінеральних добрив, — сказав директор НДІХІММАШ Н. Самсонов. — І ми постійно відчували ту величезну турботу, яку виявляв Леонід Ілліч про розвиток науки і, зокрема, про розвиток нашого інституту.

Біля постаменту труни, вздовж стін Колонного залу, у фойє Будинку Спілок — сотні вінків. Серед них вінки від земляків товариша Л. І. Брежнєва — трудящих Дніпропетровщини і Дніпропетровська, а також від земляків Леоніда Ілліча. Звідси почав він славетний шлях від робітника до керівника Комуністичної партії і Радянської держави.

Схиляють вкриті сивиною голови ветерани 18-ї армії перед вічною пам'яттю свого однополчанина, який особистим прикладом надихав солдатів і офіцерів у роки Великої Вітчизняної війни на подвиги в ім'я Батьківщини і майбутнього миру на землі. Стоячи тут, у траурному Колонному залі, його бойові друзі й товариші згадують і священну Малу землю, і багато інших битв, де в перших рядах завжди був політкомісар Л. І. Брежнєв.

У зал входять курсанти військових училищ. Вони примножують славу бойової традиції 18-ї армії, інших прославлених у боях військових з'єднань. Молоді воїни добре знають, як багато зробив для зміцнення Радянських Збройних Сил Голова Ради Оборони СРСР Маршал Радянської держави Л. І. Брежнєв. Вони як зніщують ока готові охороняти безпеку і свободу нашої Батьківщини.

До багатьох з таких же молодих хлопців Леонід Ілліч звертався з батьківським напутнім словом перед польотом у космос. Партія довірила йому пле-

кати перші кроки нашої країни в освоєнні космічного простору. І льотчики-космонавти, і конструктори нових космічних кораблів, які прийшли в Будинок Спілок, схиляють голови перед людиною, яка активно сприяла створенню в країні найсучаснішої космічної техніки.

У скорботному мовчанні йдуть люди різних поколінь, поруч з ветеранами праці і війни — молоді робітники, спеціалісти, студенти, учні. Для них безмірно тяжкою є втрата людини, все життя якої до останнього дня було присвячене турботі про їх світле і прекрасне майбутнє.

— У відповідь на піклування нашої рідної Комуністичної партії, — говорить секретар комітету комсомолу Московського інституту інженерів транспорту С. Нацаєв, — ми будемо прагнути ще глибше оволодівати знаннями, щоб, виконуючи заповіді Леоніда Ілліча, брати активну участь у комуністичному будівництві.

Л. І. Брежнєв сприяв встановленню плодотворних всебічних зв'язків з країнами, які визволилися від колоніального гніту, стали на шлях соціалістичної орієнтації, на шлях боротьби за соціалізм, з усіма народами, що борються за політичну й економічну незалежність. Попрощатися з Леонідом Іллічем у Будинок Спілок 13 листопада прийшли генеральний секретар Компартії Чилі Луїс Корвалан, перший секретар ЦК Компартії Уругваю Родней Аріменді, перший секретар ЦК Компартії Болівії Хорхе Колле, генеральний секретар ЦК Компартії Гондурасу Рігоберто Паділья, генеральний секретар Південно-Африканської Компартії Мозес Мабіда, заступник генерального секретаря партії Арабського Соціалістичного Відродження Сірії Абдалла Аль-Ахмар, генеральний секретар Національно-Прогресивної лівої партії Єгипту Халед Мохі Ед-Дін, інші представники комуністичних, робітничих і народно-демократичних партій з багатьох країн світу.

Багато уваги Л. І. Брежнєв приділяв економічному і науково-технічному співробітництву Радянського Союзу з країнами соціалістичної співдружності, з іншими державами світу. Важливого значення він надавав зміцненню Раді економічної взаємодопомоги — організації, яка сприяє дальшому господарському зближенню соціалістичних країн. Представники країн-учасниць РЕВ віддали данину глибокої поваги Л. І. Брежнєву.

Висловити глибоке співчуття у зв'язку з кончиною глави Радянської держави в Колонний зал прийшли акредитовані в СРСР глави дипломатичних представництва 112 країн. Світлу пам'ять Леоніда Ілліча Брежнєва шанували патріарх всея Русі Пимен та інші представники вищого духовенства

Руської православної церкви.

...Нескінченний потік людей, які прийшли попрощатися з Леонідом Іллічем Брежнєвим. У годину тяжкої втрати радянський народ ще тісніше згуртує свої ряди навколо Ленінського Центрального Комітету КПРС, усім серцем підтримує внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії.

У глибокому траурі наша держава. Траур оголошено в ряді зарубіжних країн. Радянські люди, все прогресивне людство віддають данину глибокої поваги Леоніду Іллічу Брежнєву — видатному політичному і державному діячеві сучасності.

* * *

14 листопада в Колонний зал Будинку Спілок вшанувати пам'ять вірного сина партії і народу прийшли керівники Комуністичної партії і Радянської держави. В почесній варті біля труни покійного — товариші Ю. В. Андропов, М. С. Горбачов, В. В. Гришин, А. А. Громико, М. О. Тихонов, Д. Ф. Устинов, К. У. Черненко, В. І. Долгих, Т. Я. Кисельов, Б. М. Пономарьов, М. С. Соломенцев, М. В. Зиямнін, І. В. Капіонов, К. В. Русаков. У скорботному мовчанні вони віддають шану пам'яті великої людини, керівника, соратника, друга і товариша.

Потім керівники партії і держави підходять до рідних та близьких покійного і висловлюють їм глибокі співчуття.

Нескінченні колони трудящих на вулицях Горького і Пушкінській. У скорботному мовчанні люди йдуть у Колонний зал віддати останню шану людині, з ім'ям якої зв'язані найважливіші етапи історії нашої Батьківщини.

У служінні трудовому народові були найвищою метою і змістом усього життя Леоніда Ілліча. Син робітника, він постійно був у гущі народу, жив його помислами й турботами. На знак глибокої вдячності, любові до керівника Комуністичної партії і Радянської держави робітничі колективи столичних підприємств покладають у Будинку Спілок численні вінки і квіти. Глибоко сумуючи з приводу тяжкої втрати, пройшли біля труни трудівники Пролетарського району. Серед них — робітники і службовці прославленого ЗІЛУ. Назавжди в серцях автозаводців залишиться зустріч з Леонідом Іллічем 30 квітня 1976 року. Його поради, рекомендації стали надійним орієнтиром у розв'язанні завдань, які стоять перед колективом заводу.

За пролетарцями проходять трудівники Перозського району. Тут, в локомотивному депо Москва-Сортувальна, на саїтанку Радянської влади народився гаряче скаалений великим Леніном почин соціалістичного змагання. Партія в усі наступні роки підтримувала і розвивала це патріотичне починання. Не раз у своїх доповідях і виступах

звертав увагу на величезне значення змагання в колективах для реалізації планів партії Леонід Ілліч. Він глибоко вірив у трудовий ентузіазм робітничого класу, його беззавітну відданість справі Леніна.

У скорботі йдуть вкриті сивиною ветерани партії. В колонах ті, хто із зброєю в руках захищав Радянську владу на полях громадянської війни і піднімав господарство країни в роки перших п'ятирічок. На їх костюмах — почесні знаки про 50-річний партійний стаж. Леонід Ілліч їм дорогий і близький як ідейний однодумець, людина, яка йшла по житті тими ж важкими й славними дорогами служіння Вітчизні.

Ветеранів партії змінюють ветерани війни. Багато з них пліч-о-пліч з Л. І. Брежнєвим боролись на фронтах Великої Вітчизняної.

— Я пройшов війну з першого і до останнього її року, — говорить начальник бюро Всесоюзного електротехнічного інституту М. А. Ануров. — Мені довелося воювати на Малій землі разом з Леонідом Іллічем. Я пам'ятаю його молодим, мужнім політкомісаром, з яким ми йшли в бій за Батьківщину. На моїх очах він вчував партійні квітки кращим нашим воїнам. Таке не забувається.

Мудрим і добрим наставником був Леонід Ілліч і для молодого покоління. В ньому він бачив надійну зміну ветеранам. Не раз Л. І. Брежнєв високо оцінював подвиги комсомольців і молоді на БАМі, інших великих будовах.

— Важко передати словами всю нашу скорботу з приводу кончини Леоніда Ілліча, — говорить молодий механік швейного об'єднання «Черемушки» В. В. Спиридонов. — Назавжди у наших серцях збережеться його світлий образ — образ простої і видатної людини, яка постійно жила думами і турботами про кожного з нас. Він хотів бачити країну процвітаючою, сильною і могутньою. Ми, люди праці, впевнені в тому, що так і буде. Наша впевненість гуртується на рішення позачергового Пленуму ЦК КПРС, на якому Генеральним секретарем ЦК нашої партії одностайно обрано вірного соратника Л. І. Брежнєва — Юрія Володимировича Андропова. В цьому ми бачимо надійну наступність у справі дальшого виявлення піклування про благо радянської людини, про зміцнення миру на землі, про торжество ідеалів комунізму.

— Усім радянським матерям відомо, як беззавітно гаряче любив Леонід Ілліч найбільш привілейований клас країни — дітей — сказала директор фабрики «Детская книга» № 1 Герой Соціалістичної Праці Н. Д. Назарова — Скільки він зробив для того, щоб вони росли ду-

жими й духовно багатими. Багатотиражні випуски книг для дітей — постійна турбота партії, це було і постійною особистою турботою Л. І. Брежнєва. Ми схиляємо голови перед його пам'яттю.

... Ні на хвилину не кінчається людський потік через Колонний зал Будинку Спілок. Під звуки траурних мелодій одна за одною змінюється почесна варта.

У ній — кращі люди столиці, представники союзних республік Країни Рад. Вахту біля труни Маршала Радянського Союзу постійно несе почесна варта від військ Московського гарнізону. Карабіни в їх руках — символ того, що завойовання Жовтневим революції під надійним захистом. Збройні Сили країни мають хорошу бойову і політичну підготовку, готувати з будь-яким моментом завдати у відповідь нищівного удару по агресорові.

Пройшовши горнило тяжкої війни, Леонід Ілліч добре знав цінну мирного життя. Він не раз повторював, що радянському народові в його творчій праці потрібен тільки мир. І ім'я Л. І. Брежнєва для мільйонів жителів планети стало невіддільним від боротьби за мир, розрядку і роззброєння.

— Людство ніколи не забуде величезного вкладу Леоніда Ілліча в досягнення миру на нашій планеті, — говорить модельник заводу «Борець» В. В. Печаткін. — До останніх днів життя він боровся за найсвятіші права людини на землі — право на життя, право на щастя. Всі радянські люди і далі сприятимуть реалізації розробленої під керівництвом Л. І. Брежнєва Програми миру.

Смерть Л. І. Брежнєва глибокою скорботою відізначалася в серцях наших зарубіжних друзів, усього прогресивного людства. Вшанувати його пам'ять прийшли 14 листопада в Колонний зал партійно-державної делегації соціалістичних країн, керівники комуністичних, робітничих і народно-демократичних партій інших держав, які прибули на похорон.

Данину глибокої поваги віддали Л. І. Брежнєву керівники ряду країн, що розвиваються, і капіталістичних держав, визначні політичні та громадські діячі.

...До глибокої ночі йшли прощатися з Леонідом Іллічем Брежнєвим радянські люди. Така величезна втрата є тяжкою для Комуністичної партії, нашої держави, для кожної радянської людини. У ці скорботні для всієї країни дні радянський народ сприйняв Звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і уряду до Комуністичної партії, до радянського народу як тверде впевненість у тому, що прапор Леніна прапор Жовтня — в надійних руках. На численних траурних мітингах трудящі заявляють, що під виробничим керівництвом ленінської партії вони і далі примножуватимуть сили в боротьбі за розквіт любовою Країни Рад

Леонід Ілліч Брежнєв

Вчитися жити, боротися, перемагати

Мудрого наставника, людини, все життя якої з яскравим прикладом беззавітного служіння Батьківщині, — Леоніда Ілліча Брежнєва — втратила радянська молодь. На траурних мітингах у трудових колективах, разом з усім народом країни віддаючи данину пам'яті славному синові Вітчизни, юнаки і дівчата клянуться бути вірними ідеалам партії, справі комунізму.

У траурному вбранні цехові будівельники Московського годинникового заводу. Сюди разом із старшими тозаришами прийшли сотні молодих виробничників.

— Нам, молодим, — заявила контролер цеху № 4 І. Романова, — пам'ятна промова товариша Л. І. Брежнєва на XIX з'їзді ВЛКСМ, яка стала бойовою програмою діяльності комсомольців, батьківським напутнім словом молоді 80-х. Кожне її слово було проняте любов'ю і піклуванням партії про юне покоління, вірою в сили комсомолу, надією на те, що радянські юнаки і дівчата свято зберігатимуть і примножуватимуть неоціненне надбання — першу в світі державу перемігшого соціалізму. У комуністів-ленінців, у Леоніда Ілліча вчився і вчитиметься комсомол боротися і перемагати. В ці скорботні дні 40-мільйонний загін ВЛКСМ заявляє про свою вірність революційному горінню, більшовицькій незламній стійкості, полум'яному патріотизму і пролетарському інтернаціоналізму — тим традиціям, які запозичили нам, юним, Леонід Ілліч Брежнєв.

— Коли ми згадуємо про Леоніда Ілліча, — сказала, виступаючи на мітингу в колгоспі «Путь Ленина» Ступинського району столичної області, молодий тваринник Л. Орлова, — думаємо про те, що кожен успіх на полях і фермах, кожна п'ятирічка наближають нас до великої мети — комунізму. Для комсомольців і молодді господарства священними є накази товариша Л. І. Брежнєва на форумі юності країни — вчитися чесної праці, вміння бачити життя з усіма його складностями з позицій радянського патріотизму і комуністичної переконаності. Цей заповіт ми будемо свято виконувати.

Прислухано червоні стяги в гарнізоні Піщанка поблизу Чити. Чорним крепом обрамлені портрети Л. І. Брежнєва. Тут у 1935—1936 роках він починав свій ратний шлях.

— Перед пам'яттю вірного сина партії і народу, мужнього воїна і воєначальника схиляють сьогодні бойові прапори Збройних Сил нашої країни, — сказав, виступаючи на мітингу, танкіст, старший сержант Д. Єпіхов. — Ми, воїни роти, почесним курсантом якої зрахований Леонід Ілліч, клянемося

ще тісніше згуртуватися навколо Комуністичної партії Радянського Союзу, її ленінського Центрального Комітету, не шкодувати сил для дальшого зміцнення оборонної могутності любимої Вітчизни. Клянемося наполегливо оволодівати військовою справою, свято берегти і примножувати традиції старших поколінь, служити Батьківщині так, як служив їй товариш Л. І. Брежнєв.

Викладачі і студенти Саратовського інституту механізації сільського господарства імені М. І. Калініна на траурному мітингу запевнили Комуністичну партію і Радянський уряд, що продовжать боротьбу за мир, за поліпшення добробуту народу — за справу, якій Л. І. Брежнєв віддав усе своє життя.

— З винятковою теплою і батьківським піклуванням ставився Леонід Ілліч до молоді, — відзначив заступник секретаря комітету комсомолу інституту В. Глазунов. — Настільними книгами для юних стали його чудові праці — «Спогади», «Цілина», «Мала земля» і «Відродження» — підручники полум'яного життя, вірності благородним ідеалам комунізму.

Глибоким болем відзначився в серцях будівників Нурецької ГЕС звістка про передчасну кончину товариша Л. І. Брежнєва.

— Ми з гордістю вважали Леоніда Ілліча членом нашого колективу, — сказав на мітингу бригадир будівельників М. Шаріфоз. — Він віддавав нашу будову в 1970 році, дбайливо цікавився нашими справами. Леонід Ілліч підтримував пропозицію колективу про дострокове завершення будівництва ГЕС, уважно стежив за поставками устаткування з багатьох заводів країни, за розгортанням соціалістичного змагання суміжників «Робітничої естафети». У ці скорботні дні молоді будівельники, продовжуючи споруджувати нові електростанції на Вахші, демонструють тісну згуртованість навколо Комуністичної партії, заявляють про повну підтримку внутрішньої і зовнішньої політики партії.

Разом з ветеранами зібралась на мітинг молодь одного з найбільших підприємств Риги — об'єднання «Комутатор».

— У роки Великої Вітчизняної війни я воював у складі легендарної 18-ї армії, де начальником політвідділу був Леонід Ілліч, — сказав інженер-диспетчер Л. Белов. — А в перші післявоєнні п'ятирічки працював у Казахстані, на освоєнні цілини. Знаю: Л. І. Брежнєв не міг жити інакше. Життя його — справжнього комуніста, вірного лєнінця — назавжди залишиться прикладом для радянської молоді.

(ТАРС).

ТІСНІШЕ ЗГУРТУЄМОСЬ НАВКОЛО ПАРТІЇ

Глибоким сумом сповнені серця трудящих Кіровоградщини. В містах і селах області проходять траурні мітинги, на яких робітники і колгоспники, трудова інтелігенція висловлюють свій біль і твердо рішучість ще тісніше згуртуватися навколо рідної Комуністичної партії.

З глибоким сумом сприйняли звістку про кончину Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва трудівники Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району. Минулої п'ятниці на підприємстві відбувся траурний мітинг. Його відкрив секретар парткому цукрокомбінату В. Ф. Пустовий.

На трибуні електрозварниці Катерина Олєфіренко:

— Вірний продовжувач справи Леніна, син Комуністичної партії і радянського народу Леонід Ілліч Брежнєв був невтомним борцем за мир, — говорить вона. — Він глибоко розумів катастрофічну небезпеку війни. І в тому, що пад нами сьогодні мирне небо, що ми спокійно трудимось на благо і процвітання Батьківщини, велика його особиста заслуга.

— Леонід Ілліч Брежнєв любив радянську молодь, гордився нею, — говорить робітник комбінату Іван Чумачок. — Від імені комсомольців підприємства я запевняю рідну Комуністичну партію, що ми гідно продовжуватимемо славі революційні, бойові і трудові традиції нашого народу, вірним сином якого був Леонід Ілліч. Від учасників Великої Вітчизняної війни і вете-

ранів праці на мітингу виступив агроном спровинної лабораторії Я. Я. Вітер.

На мітингу виступила заступник голови виконкому обласної Ради народних депутатів Е. М. Чабаненко.

Учасники траурного мітингу направили телеграм-співчуття Центральному Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР.

* * *

Сотні робітників і інженерно-технічних працівників Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР зібрались на траурний мітинг.

Прислухано прапори повіт чорними стрічками. У центрі — портрет Л. І. Брежнєва. Скорботні обличчя ветеранів виробництва, молодих заводчан.

На трибуні електромонтер цеху № 9 М. Л. Крайцова:

— Пішов із життя полум'яний патріот, видатний революціонер, людина, яка своє добре і чуйне серце віддала рідному народові, яка всі свої сили спрямувала на збереження миру на нашій планеті. Леонід Ілліч зробив величезний внесок у визволення радянського народу, народів Європи від коричневої чуми фашизму. Понад 37 років радянські матері спокійно виховують своїх дітей. Але не треба забу-

вати, що ворог не дремає. У цю сумну для нас годину світловодці, як і весь радянський народ, ще тісніше згуртовуються навколо Комуністичної партії.

І я заклинаю всіх жінок заводу з подвоєною, потроєною енергією трудитись над виконанням виробничих завдань.

— Невимірна скорбота у наших серцях — не стало дорогого Леоніда Ілліча Брежнєва, — сказав на мітингу секретар партійної організації цеху № 8 Л. М. Гребешок. — Назавжди залишиться у нашій пам'яті світлий образ керівника партії і держави. Ми, металурги, завжди відчували батьківську підтримку Леоніда Ілліча. І сьогодні хочеться запевнити, що металурги заводу і надалі будуть вірою опорою партії. Сьогодні ми глибоко усвідомлюємо, що найкращою пам'яттю про Леоніда Ілліча Брежнєва буде наша самовіддана праця в ім'я великої справи комунізму, якій він присвятив усе своє життя.

На мітингу також виступив завідуючий відділом пропаганди обкому партії І. П. Олєфіренко.

Учасники траурного мітингу направили телеграм-співчуття Центральному Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР.

* * *

Траурний мітинг відбувся у Павлівській СШ імені В. О. Сухомильського Онуфрївського району. Його відкрила секретар партійної організації депутатів Т. Г. Федорова. Вона зачитала Звернення Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу.

У хвилині мовчання зазмерли всі присутні на мі-

тингу. Вони вшанували пам'ять видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, міжнародного комуністичного і робітничого руху Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва.

На трибуні — завуч школи, делегат XIX з'їзду ВЛКСМ, член ЦК ВЛКСМ В. Ф. Деркач.

— Мені ніколи не забути слів, сказаних на XIX з'їзді комсомолу Леонідом Іллічем Брежнєвим. «...Молодість — це раюк життя. Це пора, коли людина формується як особистість, як громадянин. Ось чому молодь повинна постійно вчитись. І не тільки оволодівати знаннями. Вчитись чесної праці, вміння бачити життя з усіма його складностями, з позицій радянського патріотизму і комуністичної переконаності...»

У цих словах — велика надія партії на нас, молодих, завтрашніх будівників комунізму.

Потім виступила голова ради дружини десятирічки, учениця 7 класу Алла Поєстьяк:

— У ці сумні, тяжкі для нас хвилини ми клянемося своїм відмінним навчанням, зразковою поведінкою, старанною працею бути вірними справі, за яку борювався наш дорогий Леонід Ілліч.

Учасники мітингу направили телеграм-співчуття ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР.

На мітингу виступили завідуючий відділом науки і навчальних закладів обкому Компартії України О. О. Решетов, директор Павлівської середньої школи імені В. О. Сухомильського заслужений учитель республіки Г. К. Настасєв, голова місцевого профспілки десятирічки І. Ф. Малолітко, секретар комітету комсомолу школи А. Ченурна.

В ці траурні дні молоді трудівники області у відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу виявляють прагнення ударною працею зміцнювати могутність нашої Батьківщини.

З ПДВОЄНОЮ ЕНЕРГІЄЮ

Самовіддану працю вшановують комсомольці й молодь тресту «Кіровоградміськбуд» пам'ятю полум'яного патріота, видатного борця за мир, найвизначнішого політичного і державного діяча сучасності Леоніда Ілліча Брежнєва.

З найвищою продуктивністю трудяться у ці скорботні дні для всього народу дії члени комсомольсько-молодіжного колективу малярів з будівельного управління № 1, який очолює П. М. Кравець (групкомсорг Т. Холоденко). Відповідаючи на Звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до ра-

дянського народу, трудівники значно перевиконують середньозмінні завдання і за своїм трудовим календарем вже завершують виконання плану другого року п'ятиріччя.

Приклад малярів підхопили їхні подруги по управлінню, облицювальники КМК, очолюваного Т. А. Андрищенко (групкомсорг Г. Базарин), комсомольсько-молодіжний штактурний екіпаж Е. М. Нескорожної (групкомсорг Н. Надутко) з управління механізації та інші трудові молодіжні осередки тресту.

В. СЛІПЕНКО,
секретар комітету комсомолу тресту «Кіровоградміськбуд».

УДАРНИМ ТРУДОМ

Пішов із життя видатний політичний і держав-

ний діяч сучасності, невтомний борець за мир Леонід Ілліч Брежнєв. Для всіх нас Леонід Ілліч був і залишиться взірцем самовідданого служіння Батьківщині, ленінській партії, справі комунізму.

У відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу наш комсомольсько-молодіжний колектив вирішив на десять днів раніше строку справитись із соціалістичними зобов'язаннями нинішнього року.

Нині ми ремонтуємо сільськогосподарську техніку. Добре працюють комуніст Петро Яценко, мої товариші комсомольці Віктор Харченко і Борис Козаченко.

З початку року КМК зекономив понад 19 тонн наливномасляних матеріалів, виробіток на сталопийний трактор у нашій бригаді перевищує 1900 гектарів умовної оранки.

О. ЗАРІЧНИЙ,
делегат XIX з'їзду ВЛКСМ, механізатор колгоспу імені Ватутіна, Новоукраїнський район.

ДОКЛАДЕМО МАКСИМУМ ЗУСИЛЬ

Сьогодні, у ці скорботні дні, ми ще чіткіше визначаємо свої завдання. Наш колектив протягом року наполегливо трудиться над виконанням соціалістичних зобов'язань. На тиждень раніше строку виконали ми десятимісячний план товарообороту, продали понад план за цей же строк товарів на суму 17,6 тисячі карбованців, що майже у два рази більше річного зобов'язання. Ми постійно підвищуємо свій ідейно-політичний рівень і професійну майстерність, боремось за високу культуру обслуговування поклику. Цього року наш КМК у досягненні прапа називатиметься іменем XIX з'їзду ВЛКСМ.

Нині працюємо з подвоєною енергією, докладаємо максимум зусиль для виконання виробничих планів.

Члени КМК секції № 24 УТО «Кіровоград».

КЛЯТВИ ДОТРИМАЛИ

Коли я був у Музеї Червонопрапорного Чорноморського флоту, щоразу звертаю увагу на реліквії військової доблесті захисників Севастополя в 1941—1942 роках. Особливо хвилювання викликають експонати про мужність і відвагу моряків 1-ої кулеметної комсомольської роти дзотів. Це й зрозуміло, адже мені довелося командувати цією ротою.

Згадую події сорокарічної давності, своїх товаришів по зброї, суворі грудневі бої сорок першого року. У роту мене, лейтенанта, призначили після дострокового закінчення Каспійського вищого військово-морського училища. Наша рота разом із трьома іншими (двома стрілецькими і однією кулеметною) входила до складу окремого батальйону електромеханічної школи учбового загону Чорноморського флоту (командир батальйону старший лейтенант І. Ф. Жигачов).

Ми обороняли Севастополь. Вранці 17 грудня 1941 року при підтримці

авіації і артилерії гітлерівські полчища пішли в наступ, прагнучи через Бельбекську долину — Мекензіві гори — Інкерман вийти до Північної

бухти. Наша рота опинилася на вістрі напруги головного удару гітлерівців. До останньої можливості, прикриваючи Бельбекську долину, відважно

билися безстрашні моряки дзотів №№ 13, 14 і 15 на чолі зі своїми командирами старшинами другої статті П. Романчуком, І. Памлухою і старшим матросом Умрикіном. Влучно косили ворога матроси Шевкопляс, Зінченко, Гринько, Коваленко та інші (на жаль, імена деяких бійців уже стерлися в пам'яті).

Південніше населеного пункту Камішня на схилі висоти знаходився дзот № 11, яким командував старшина 2 статті Сергій Раєнко. Фашисти хотіли оволодіти цією висотою і 18 грудня почали її штурм. Підпустивши ворогів поближе, герої дзоту відкрили по них вогонь. Семеро комсомольців протязом доби мужливо відбивали атаки ворога.

Вибухом міни біля амбразури був тяжко поранений Сергій Раєнко, оскільки не обминули й Олексія Калюжного.

Уже в 1942 році я довів про записку Олексія Калюжного.

...Три дні тривав перивний бій. Комсомолец Калюжний дістав друге поранення, але продовжував битися до останнього подиху. Він влучно косив ворога з кулемета. Коли був розбитий кулемет, зменшався поранених моряків, які

залишилися в живих, вступила в рукопашний бій із гітлерівцями. За три дні чорноморці знищили більше сотні фашистів, але й сила крихітного гарнізону дзоту № 11 вичерпувалася.

В останні хвилини перед смертю Олексій Володимирович Калюжний на обривку папірця написав записку. Її знайшли у прогнилій сумці героя, коли прибуле підкріплення контратакувало противника і відкинуло його на попередні позиції.

Тільки у травні 1942 року зміст записки став відомий радянським людям. Цей патріотичний документ був опублікований у пресі.

Ось зміст записки-клятви кулеметника Калюжного:

«Родина моя! Земля русская!

Я, син Ленінського комсомола, его воспитаник, дрался так, как подсказывало мне сердце. Был гадов, пока в груди моей билось сердце. Я умираю, но знаю, что мы победим. Моряки-черноморцы! Держитесь крепче, уничтожайте фашистских бешеных собак! Клятву воина я сдержал.

КАЛЮЖНЫЙ.

У Олексія звичайна для радянських юнаків біогра-

фія. Він народився у селянській сім'ї у селі Червоному (нині Калюжне) на Кіровоградщині. Закінчив семирічку, пішов працювати в тракторну бригаду обліковцем. Колгоспні комсомольці обрали його своїм ватажком.

Восени 1940 року Олексія Калюжного призвали на військову службу. Всім колгоспом його урочисто проважали на Чорноморський флот. Він поїхав у електромеханічну школу учбового загону, звідси пішов на захист Севастополя.

Імена восьми героїв дзоту увічнені в назвах вулиць Білокам'янська. Олексій Калюжний навкві завісений у списки особового складу частини. Там, де здійснили подвиг моряки дзоту № 11, встановлений пам'ятник.

На місяці боїв приходять люди, щоб уклонитися мужності і відвазі героїв. Вшановуючи їх світлу пам'ять, молоде покоління чорноморців зберігає і самовіддаюю працю приможу слави традиції нашої армії і флоту.

Капітан 1 рангу у відставці М. САДОВНИКОВ. [Газета «Флаг Родины». м. Севастополь.

КОМСОМОЛОМ ВИХОВАНИ

Фотографія в музеї

Є в Новомиргородському історико-краєзнавчому музеї фотографія. Під нею підпис: «Іван Михайлович Путніков (1899—1964). Організатор комуністичних та комсомольських осередків у районі».

Всього два речення. А за ними — життя полум'яного борця за владу Рад. відданого комуніста, наставника молоді.

Відник із бідняків, наймит, він усім серцем сприйняв Велику Жовтневу соціалістичну революцію, без вагань пішов за більшовиками. Воював у загоні червоних партизанів, в чонівській команді, був організатором повітового комітету партії.

У 20-х роках, коли всі комуністи Панчевого, Мартоноші, Коробчинного, Андріївці пішли добровольцями на фронт, Іван Михайлович поїхав у ці села заново створювати комуністичні осередки. Великі надії він покладав

на молоді. І не помилюся. Шестеро комсомольців було на початку 1920 року в селі Андріївці. Роботу вони проводили величку, але й грудючі відлучили чималі — не вистачало досвіду організаторської і політмасової роботи. У селі було лише два комуністи. Іван Михайлович дає постійне партійне доручення одному з них — Лідіі Ставенко — керувати роботою комсомольського осередка. І сам І. М. Путніков приїшов на допомогу андріївським комсомольцям.

Його вміння пристрасно переконувати запалювало людей. Зібравши одного разу молоді Андріївці, Іван Михайлович дві години розповідав їм про більшовиків, про Леніна, про те, якими повинні бути комсомольці. Наприкінці цієї зустрічі до комсомольського осередку було прийнято ще чотирьох юнаків та двох дівчат.

У Коробчинному І. М. Путніков проводив спільні збори сільських комуністів і комсомольців. Обговорювалось питання організації допомоги Червоній Армії в боротьбі з врангелівцями. У цей час в село увірвалися бандити. Збори довелося перервати. Всі їх учасники кинулися переслідувати бандитів. Зав'язався бій. Кілька бандитів яром проникли в село, вбили двох братів міліціонерів Гребенюків, комуніста Василя Громова. Він був хворий, не міг їхати на коні і залушиться захищати сільраду і партійні документи. Сам Путніков у тім бою дістав поранення, але не випустив з рук зброї, аж поки це розгромили банду.

На похоронах загинув виступив Іван Михайлович. Говорив схвильовано, але твердо. Пояснив селянам, чому так люто розправлялися бандити з комуністами села. Закликав молоді бути гідним тих, хто поклав голову за народну справу.

Того ж дня комсомольцями стали ще 9 сільських юнаків і 3 дівчини. У Шаповому довгий час не могли створити пі партійного, пі комсомольського осередків. З лісу, що густою стілою обступав село, мало не щодня навідувалися бандити Ількевича. Вони підпалювали хати, вбивали активістів, залякували жителів села.

Іван Михайлович поїхав туди. Разом із шпаківцями молотили на току, ходили по хатах, проводили роз'яснювальні бесіди, учив відбивати напади бандитів. І мужні люди знайшлися в селі. Вони пішли за Путніковим, створили партійний осередок. Незабаром у Шаповому було й 12 комсомольців. А ще через якийсь час шпаківські комуністи і комсомольці на чолі з І. М. Путніковим організували перший на всю округу СОЗ...

Вийшовши на пенсію, Іван Михайлович Путніков зібрав матеріали про діяльність сільських партійних і комсомольських осередків Єлисаветградського округу, записував спогади старожилів, сам доповнював їх. Знав — вони будуть потрібні прийдешнім поколінням, молодій зміні.

Недавно сестра Івана Михайловича передала районному історико-краєзнавчому музею частину матеріалів, зібраних Путніковим.

І. БОЙКО, краснавець, м. Новомиргород.

...Ірина Василівна ввійшла до класу. Такий він знайомий і рідний. Очиртяться партія біля вікна, за якою зараз сидять двоє дівчаток. Кілька років тому це була її партія... Це був її клас...

Перше вересня північного року було першим робочим днем молодого вчительки Ірини Василівни Дем'янової. Увійшла до класу і розгубилася. Скільки очей дивиться на неї, скільки в них перпихованого чекання. Згадалися лекції в інститутській аудиторіїх, довгі години, проведені над книгами у бібліотечі. То все було

До рідної ШКОЛИ — ВЧИТЕЛЬКОЮ

Ірина повернулася до цього вже вчителькою математки. Іще студенткою Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна вона мріяла про те, як знову приїде у рідну Дружелюбівку. Її завжди тягнуло туди, де народилася і виросла. Ірина не могла забути ні рідного степу, який полюбився їй під час праці у складі учнівської виробничої бригади, ні ставка, який дихав прохолодою, ні тієї стежки, якою десять років ходила до школи. Знала дівчина, що не зможе жити без цієї землі, як не змогла жити без неї і її мати. Багато років тому, закінчивши десятирічку, поїхала до міста, але скоро приїхала додому. А тепер ось і дочка повернулася з навчання.

підготовкою до цього урочистого дня... З кожним днем зростає впевненість педагога у своїх силах. За становленням молодого вчительки стежать досвідчені педагоги Н. Т. Вовкотрубенко, Т. К. Хугорян, Є. Д. Приймак. Колись Ірина була їхньою ученицею. Але і тепер вчителі лишаються для неї наставниками.

Ірина Василівна всю себе віддає дітям. До цього готувала себе неї студентською роки. І тому, входячи до класу, Ірина Дем'янова відчуває себе талановитою. Адже збулася її мрія.

К. КОБЗАР, с. Дружелюбівка Добровеличківського району.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Піввіку в лавах правофлангових

Великий і славний шлях пройшов вихованець Ленінського комсомолу, ветеран Великої Вітчизняної війни Григорій Іванович Потужний

... 1925 рік. Григорій Потужний — один з перших комсомольців села Батиз-

ман (нині Суходольське) Долинського району. Після закінчення семирічки і Криворізького гірничого технікуму працював у Москві членом президії товариства по туризму. Потім понад десять років був секретарем комітету комсомолу на підприємствах Москви. Очолював, зокрема, комсомольські організації на будівництві Московського метрополітену. Перед війною керував політвідділом у сектмі Народного Комісарі-

ату шляхів сполучення. У роки війни пройшов бойовий шлях від Сталінграда до Берліна комісаром 6-ї протитанкової бригади. У повсякденний час працював на керівних посадах Міністерства чорної металургії та геології. Потужний виявляв великі організаторські здібності, багато років був пропагандистом і вихователем трудящих. Григорій Іванович багато років бере активну участь у роботі секції ветеранів Кірово-

градщини в Москві і виконує на громадських засадах обов'язки консультанта музейної групи ЦК ВЛКСМ.

Піввіку Г. І. Потужний у лавах комуністів, завжди на передньому краї комуністичного будівництва. І нині його девіз — бути серед борців за торжество ідей комунізму до останнього удару серця.

Г. ВАСИЛЕГА, ветеран Великої Вітчизняної війни.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ВЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кировоград.

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ редактора — 2-43-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57, листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-38; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorii — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; норенторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 01742.

Інденто 81103.

Обсяг 0,5 друку вкр.

Зам. № 557.

Тираж 40900.

Газета виходить у п'ятницю, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград вул. Глінич, 2.